

forholdene i en ny Konkurslov. Den ærede Didsforer gjorde den Bemærkning om mit Ændringsforslag til § 24, at Ingen vil indlade sig med en Mand naar han forudser at han vil gaa fallit, men dette er kun Noget, man kan sige fra et theoretisk Standpunkt; vil man tage det virkelige Liv, saaledes som det har udviklet sig ikke blot i Kjøbenhavn, men ogsaa mellem Handlende i Kjøbenhavn og Handlende i de danske Provinser vil man finde, at der sker mangfoldige Gendreyer paa en Tid, da man kan forudse, eller i det Mindste har sikker Formodning om, at en Person staar nær ved at gaa fallit. Det sker, fordi Vedkommende ved at forvare ham med Varer tror at kunne opretholde ham paa en honnet Maade, saaledes at han kan blive i Stand til at beholde sin Søgning eller dække paatværgende Poster, der hidrøre fra ubeldige kommercielle Forhold, og efter den Erfaring, jeg i mangfoldige Tilfælde har haft, maa jeg paastaa, at saadanne Handler kunne indgaa i god Tro med Personer, med Hensyn til hvilke man har sikker Formodning eller Kundskab om, at deres Fallit kan være nær forestaaende, men som muligent kunne frelse sig ved egen Dygtighed eller ved Understøttelse af Slægt og Venner. Jeg tror derfor, at den Indvending, som den ærede Didsforer fremsatte, paa ingen Maade kan gjendrive Realiteten af mit Forslag. Dette om Sagen i dens Almindelighed og særlig om mit Ændringsforslag til § 24. Hvad dernæst angaar Ændringsforslaget til § 25, forekommer det mig, at være endnu urimeligere, naar det 2det Afsnit af § 25 gaar ud paa at berøve en Veroleger Udgang, til at modtage Betaling, uagtet han ved Verlens Modtagelse slet ikke har nogen Formodning om, at Skyldneren vil fallere. Naar en Mand gaar op i Privatbanken for at faae diskonteret Verler paa en Mand, der antages at være fuldstændig solvent, og Banken modtager dem i Tillid til Mandens Solvents, skal denne atllaa, naar Manden senere betaler sine Verler, men det forinden er sagt til en af Bankens Direktorer enten gennem Andre eller gennem Debitor selv, at hans Fallit var nær forestaaende, og at han maatte gaa fallit i Løbet af 8 Dage, give disse Penge tilbage. Saaledes tror jeg,

at andet Afsnit af § 25 maa opfattes, naar det skal betyde Noget, men dette forekommer mig ikke blot at være en ualmindelig haard Bestemmelse men ogsaa at staa i en saa stærk Strid med den hidtil gjældende Ret og den herskende Opinion, at det læstrem vilde være Synd at lade den staa i Loven; den kan umuligt overholdes og vil derfor demoralisere meget mere, end den nogenstunde vil kunne gavne. Den ærede Didsforer fremsatte endvidere den Bemærkning med Hensyn til § 24, og vel ogsaa med Hensyn til § 25, at en Skyldner vilde være strafbar, naar han indgik en Handel paa en Tid, da han maatte forudse sin Fallit som nær forestaaende — saaledes forstod jeg ham i det Mindste —, men dette tror jeg ikke er rigtig, ikke engang hvis Skyldneren betaler, naar hans Fallit er nær forestaaende. Tingene er nemlig den, at Betalingen maa være slet paa de øvrige Kreditorers Beføstning; det er kun i den Henseende, at Skyldneren kan forbyrde sig. Jeg maa ogsaa bede det ærede Thing lægge Mærke til, at det Forslag, jeg har stillet, og som ligeledes paa dette Punkt er i Overensstemmelse med Grossererocietetets Indstilling, gaar ud paa, at den Fordringshaver, som har formaaet eller indvirket paa en Skyldner for at faae ham til at betale paa en Tid, da hans Fallit er nær forestaaende, og paa de øvrige Kreditorers Beføstning, skal give den modtagne Betaling tilbage; heri forekommer det mig, at der ligger en tilstrækkelig Betryggelse imod, at nogen Fordringshaver skulde indvirke paa en Skyldner for at faae Penge paa de øvrige Fordringshaveres Beføstning, og i alt Fald vil Forslaget, saaledes som det er stillet, ikke tilstede, at Fordringshavere kunne foretage sig Stridt i den Retning. Jeg skal dog som sagt med den største Resignation se Thinget forkaeste disse Forslag og overlade til Fremtiden at vise, hvad Virkningen af § 24 vil blive. — Der er nu ikke noget Ændringsforslag, jeg har været med til at stille, før det, der foreligger under Nr. 30 til § 80, hvilket jeg har stillet i Forening med 2 andre ærede Medlemmer, og som gaar ud paa, at Inkassator i de Tilfælde, hvori der ansættes en saadan, skal være i Besiddelse af de samme Gegenstaber, Lovfor-